

2025

24

P-34

1936

ԱՍՏՈՒԱԾԱՅԱՅՏՆՈՒԹԻՒՆ

ՀԱՅ ՏԵԼԵՄԱԳ

Թիւ 2

VISION DIVINE

Haï Délémag

No. 2

24
F-34

1936

Յպարան ԱՍՀԱԿ - ՄԵՍՐՈՂ
Գահիրէ

2010

24
F-34

Ստ. Գրիգորյան
Ան. Վաթ. Ս. Նիկողոսյան Երզրում
Առաջադաս. Գ. Կարամյան
Գաթիկ Զանգակատի Մ. Բաթիկյան
10.12.36

ԱՍՏՈՒԱԾԱՅԱՅՏՆՈՒԹԻՒՆ

ձշմարիտ անակնկալի մը առջև զտնուեցայ ես,
1934 տարւոյ Դեկտեմբեր 20ի առաւօտուն ժամը 4ի
ատենները երբ արթնցած էի,
դէմս կանգնած տեսայ տիեզեր-
քի Արարիչը, նոյն ինքն Աստը-
ւած:

Իրաւ է որ շուրջ երկու
տարի առաջ յայտնուեալ էր Ան
ինձի, բայց այն խօսքերը, որոնք
ուզղած էր ինձ, ամբողջու-
թեամբ չէի ըմբռնած՝ կար-
ծելով թէ տեսածս երազ մըն
էր:

Միշտ միեւնոյն դիմագիծերով ու խօսքերով, որ
երկու տարի առաջ կը խօսէր Ան ինձի, հոգեկան այս
երեւոյթը, կրկին նոյնն էր, նոյն բառերով, նոյն ար-
տայայտութեամբ եւ նոյն հրամայական շեշտերով:
Իր դէմքը որոշապէս չէ կարելի նմանցնել ոեւէ բա-
նի տարօրինակ եւ առբենի երեւոյթ մը պարզապէս,
եւ սակայն ի՛նչ հաճելի եւ ի՛նչ տպաւորիչ: Ու Ան կը
խօսէր մեզմ՝ բայց պատկառազդու ձայնով: Այս ան-

2001

4456

գամ առաջուրնէ աւելի խօսեցաւ Ան ինծի, խօսքեր՝ ուղղուած ներկայ մարդկութեան, որ կը հետեւի սր-խալ համբու մը:

— «Քու պաշտած եւ սիրած Աստուածդ եմ ես»:

Այս խօսքերով սկսաւ Ան իր պատգամը, այնքան՝ գրաւիչ, այնքան բարի եւ այնքան խռովալի եղանակով մը որ, ես մինչեւ այսօր կ'ուզեմ, կը ցանկամ իր խօսքերը իմանալ, իր ձայնը լսել, եւ մանաւանդ իր դէմքը դիտել:

— «Քու պաշտած Աստուածդ եմ ես, եւ զիտեմ թէ կը ցանկաս մտիկ ընել զիս մարդկութեան ներկայացուցած այլազան յոռի բարքերու մասին՝ այնքան ինկած, այնքան վատասեբած եւ այնքան այլազան երեւոյթներու անձնատուր՝ շահագործելով նոյն խօսք իմ անունս ալ: Սկիզբը, երբ ես ստեղծեցի այս աշխարհը, եւ կեանք տուի մարդուն, բարի էր ան, բայց ան տակաւ կորսնցուց առաքինական յատկութիւնները ու անձնատուր եղաւ կիրքին եւ նիւթին՝ այսինքն դրամին, զոր պաշտեց եւ մոռցաւ զիս: Բընականաբար, վարձահատոյց պիտի ըլլամ ես իրեն, երբ ձգելով իր այսօրուան հետեւած ծուռ համբան, բաւէ իմ պատգամած համբէս»:

Այսպէս կը խօսէր Ան ինծի դեռ երկար ժամեր, բայց, ինչպէս ըսի, այնքան գրաւուած էի իր երեւոյթէն, որ հագիւ կարելի կ'ըլլար ինծի հետեւել իր ամբողջ խօսքերուն: Կը խօսէր Ան, պատգամներ կ'որոտար մարդկութեան մասին:

— «Մարդկութիւնը ես ստեղծեցի հաւասար գետնի վրայ եւ տուի անոր կարողութիւն ու ոյժը կառավարելու եւ զիրար սիրելու: Եւ սակայն ան հեռանալով իմ գծած այս համբէս, անձնատուր եղաւ

յոռի բարքերու, յոռի նկարագրի եւ այլամերժ տեսիլներու: Մոռցաւ ան այն պատուէրը թէ հպատակելով իմ հրամանիս ո՛չ միայն կրնար վայելել իմ ամբողջ շնորհներս, այլ եւ յաւիտենական հանգիստը վայելել երկնից արքայութեան մէջ: Սատանան, որ գոյութիւն առած է մարդկային մտայնութեան մէջ — որ իրողութեան հետ աղերս չունի բնաւ — գործն է այն վատշուեր արարածներուն որոնք բան գործ ըրած են ահաբեկել մարդիկը թշուառ, որպէսզի կարելի ըլլայ տիրել անոնց վրայ աներեւոյթ ոյժի մը սարսափով»:

Եւ յետոյ, մինչ ես շուարած ու այլափոխուած մտիկ կ'ընէի զինք, ահաւոր ձայնով մը սկսաւ շարունակել Ան.

— «Մարդկութեան կ'ըսեմ ահա, ես ստեղծեցի աշխարհն ու մարդը, ես սահմանեցի կարգն ու կանոնը, եւ ո՛չ ոք, բացի ինձմէ, իրաւունք չունի դատաստան ընելու անոր: Այն բոլոր մարդիկը որոնք քարոզած են մարդկութեան՝ իմ համբաս ինչպէս Մովսէսը, Նազովրեցի Յիսուսը, Մօհամմէտը եւ այլն մէջ մէկ բարոյախօսներ էին, որոնք սիրած եմ. բայց անոնք երբեք Աստուած չէին, ասոր համար քեզի կ'ըսեմ թէ, ես եմ տէրն ու տիրականը այս աշխարհի եւ բացի ինձմէ ո՛չ ոք իրաւունք ունի խօսելու, պատգամելու իբր Աստուած: Այո՛, կրնան մարդիկ առաքինի ըլլալ, բարի ըլլալ, Աստուածավախ ըլլալ, բայց ատիկա չի նշանակէր որ ինծի հաւասար կրնան ըլլալ, եւ կամ կրնան Աստուածային հանգամանքիս խառնուիլ: Վերջին սա խօսքս ալ միտքդ պահէ՛, ես, ո՛չ զաւակ ունիմ եւ ո՛չ ալ կրնամ ունենալ: Մի հօտ եւ մի հովիւ, մէկ է Աստուած եւ ամբողջ մարդկու-

4838-56

22. 5

Թիւնը հաւասար ստեղծած եմ ես, որոնք իմ գաւակներս են»:

Ու յետոյ, մօտենալով ինձի, յոյժ գգուական ձայնով մը սկսաւ յորդորել զիս.

— «Պէտք է լաւ ըմբռնես ինչ որ ըսի, եւ զանոնք տարածես մարդկութեան մէջ: Իրաւ է, դժուարութիւններ պիտի ունենաս, բեզի դէմ թշնամութեամբ լեցուած մարդեր, բայց ես պիտի առաջնորդեմ բեզի ինչպէս Մովսէսը, Յիսուսը, Մօհամմէտը եւ ասոնց նման ինձ հաւատացողներ առաջնորդած եմ:

«Կը պատուիրեմ բեզ որ սա երեք հարցումները ուղղես մարդկութեան թէ՛ Ա. եթէ օղբ դադրեցնեմ, Բ. եթէ ջուրը ցամբեցնեմ եւ Գ. եթէ աշխարհը մազաչափ մը շեղեցնեմ իր հաւասարակշռութենէն, մարդիկ կրնա՞ն ապրիլ: Բնականաբար ոչ: Ուրեմն, թող մարդկութիւնը լաւ ըմբռնէ թէ, իմ զօրութեանս դէմ, տեւէ մէկը, գիտուններ եւ փիլիսոփաներ, չեն կրնար պայքարիլ: Անոնց ըրած եւ ընելիք բոլոր գիւտերը, որոնք իմ շնորհներուս մէջ մէկ հիւլէներն են, իմ ստեղծած աշխարհիս մէջէն է որ երեւան հանած են եւ պիտի հանեն, որոնք ես արդէն տուած եմ աշխարհի»:

Չեմ գիտեր որքան ատեն կը խօսէր Ան ինձի դեռ. բայց երբ սթափեցայ այս տեսիլքէն ոչ որ կար մօտս: Եւ երկար ատեն մնացի անկողնիս մէջ տպաւորութեանը տակ այն տեսիլքին որ ունեցեր էի, եւ ուր տեսեր էի նոյն ինքն Աստուած: Այս եզական երեւոյթը անմիջապէս պատմեցի ընտանիքիս անդամներուն, եւ գրի առի:

*
* *

— 4 —

Այս տեսիլքը հրատարակելով, մեր նպատակը նոր կրօնք մը եւ կամ նոր վարդապետութիւն մը հաստատել չէ, որովհետեւ ինչպէս կը տեսնուի, տեսիլքը նոր բան մը չէ որ կը պարտադրէ, այլ կ'ուզէ հասկցնել թէ, մարդկութիւնը զգալապէս շեղած է Աստուծոյ նամբէն, եւ բոլորովին անձնատուր եղած է նիւթին եւ կիրքին: Որով նպատակնիս է, սոյն հրատարակութեամբ, հասկցնել հանրութեան թէ, Ա. պէտք է մի միայն մէկ ոյժ մը այսինքն Աստուած ճանչնալ, ինչպէս եղած է աշխարհի ստեղծագործուած ժամանակը, եւ Բ. իբր արդիւնք սոյն ճանաչողութեան, խտրութիւն չդնել ոեւէ ազգի մէջ, եւ սիրել զանոնք անկեղծօրէն եւ եղբայրական սիրով: Կը կարծենք թէ, երբ կրօնական սա երկու հիմնական սկզբունքները տեւականօրէն գործադրուին, բաղձացուած խաղաղութիւնը արդէն տիրած կ'ըլլայ բովանդակ տիեզերքի վրայ, եւ ամէն անբարոյութիւն, խաբէութիւն, կեղծիք, կեղեքում եւ զանազան ոճիրներ անհետացած կ'ըլլան:

Գալով տեսիլքին մէջ ըսուած, «մի հօտ եւ մի հովիւ» խօսքին, ասոր ալ իմաստը զուտ կրօնական է, այսինքն կրօնական վերին իշխանութիւնը մէկ է, որ է Աստուած: Իսկ աշխարհական իշխանութիւնները, ինչպէս գիտենք, կառավարութիւններն են, որոնք պարտին միշտ, առանց խտրութեան, արդարութիւնը տալ իրենց ժողովուրդներուն, որոնք եւս իրենց կարգին պարտին հպատակիլ տրուած օրէնքներուն:

Տարածուն ապականութիւնը կը տիրէ այսօր աշխարհի մէջ. մարդ մարդու դէմ, եղբայր եղբոր դէմ, ազգ ազգի դէմ, զիրար յօշոտելով, զիրար բզբտելով

— 5 —

եւ ո՛չ մէկ յուսատու նշան՝ գիտակցելու ճշմարտութեան:

«Սիրէ զԱստուած քու անձիդ պէս»: Աստուած սիրելու այս պարզ ու անպահօյճ պատգամը տրուած է մեզի: Ներկայ մարդկութիւնը մոռցած է այս պատգամը եւ սկսած է սիրել մետաղը եւ մետաղը ունենալու համար՝ սկսած է հրաւիրել ատելութիւնը: Ուր որ մետաղը կայ, հոն կայ կռիւր, եւ ուր որ ատելութիւնը կայ՝ հոն կայ զոհը:

Խնչ ընելու է մարդկութիւնը հեռու պահելու համար ընկերական այս երկու զլխաւոր չարիքներէն:

Շատ մը դաւանանքներ գոյութիւն ունին մարդկութեան մէջ, եւ բնականաբար իւրաքանչիւր դաւանակիր՝ իր խօսքը կ'ընդունի ու կը հռչակէ իրրեւ ճշմարիտ ու մեկին: Շարունակուեցաւ այս սկզբունքը հազարաւոր տարիներէ ի վեր, բայց տակաւին ոչ մէկը իրենցմէ կրցաւ տալ ճշմարիտ ուղղութիւն մը: Կաթոլիկ, յունադաւան, հայադաւան, բողոքական: Իսլամութիւն եւ հրէութիւն չկրցան տալ բնագոյր մէկզմէկ սիրելու, մէկզմէկու վրան գուրգուրալու: Մարդկութիւնը պէտք ունի ճշմարիտ հաւատքի մը:

Հանրութիւնը թող ինչ կ'ուզէ ըսէ մեզի դէմ, մենք Աստուծոյ ճամբան է որ կը գծենք, եւ մանաւանդ գիտենք թէ ճշմարտութիւնն է որ կը քարոզենք:

Ի հարկէ, շատ մը գիտելիքներ կան դեռ մարդկութեան համար, բայց համառօտ կերպով սահմանելով անոր ընդգրկելիք ուղղութիւնը կը վերապահենք աւելի լայն չափով տալ անոր աւելի ու աւելի գիտելիքներ զորս հնարաւոր է: Միայն թէ, քանի մը այս գիտելիքներով է որ մարդկութիւնը կրնայ փրկ-

կուիլ ու ընթանալ այն ճամբէն որ նախասահմանուած է Աստուծոյ կողմէ այսինքն՝ աշխարհն ընդունելով Աստուծոյ կողմէ շնորուած բարիք մը մարդկութեան, պէտք է ընթանալ անոր կողմէ գծուած ու սահմանուած ուղղութեան վրայէն՝ ո՛չ աւելի եւ ո՛չ պակաս չափով:

Գոյութիւն ունեցող կրօնքները, զոր օրինակ հրեաներուն կրօնքը, քրիստոնէութիւնը եւ իսլամութիւնը, բաղդատմամբ աշխարհի ստեղծագործութեան, նոր հաստատուած են: Որովհետեւ հրէական կրօնքը ծնունդ առած է շուրջ 5700 տարիէ ի վեր, քրիստոնէութիւնը 1936 տարի, եւ իսլամութիւնը՝ ըստ քրիստոնէական տոմարի՝ 1315 տարի: Իսկ ասոնցմէ առաջ:

Աշխարհի ստեղծագործումը, ըստ կրօնական աւանդութեանց, շուրջ 7—8000 տարի է, մինչդեռ գիտականօրէն այդպէս չէ. միլիոնաւոր տարի կը հաշուուի աշխարհի ստեղծագործութիւնը: Հետեւաբար, վերոյիշեալ կրօնքներէն առաջ մարդիկ չունենալով որոշ կրօնք մը, երկար շրջան մը կուպալաշտ էին: Անկէ առաջ միմիայն զԱստուած կը պաշտէին, եւ կ'ապրէին շատ խաղաղ եւ պարկեշտ կեանք մը, սիրելով զիրար եղբայրական սիրով: Անոնք, Քիզիբական կազմով մէյ մէկ հսկաներ էին, եւ կ'ապրէին շատ երկար տարիներ. այնպէս որ ներկայ մարդիկ անոնց քով մէյ մէկ գաճաճներ են թէ՛ տարիքի եւ թէ՛ կազմուածքի խոշորութեան համեմատութեամբ: Անշուշտ կ'ուզենք գիտնալ այս մեծ տարբերութեան պատճառը: Պատճառը շատ պարզ է, որովհետեւ այդ առաջին շրջաններուն, կեանքի պայմանները բոլորովին կը տարբերին ներկայինէն: Առաջները, մար-

դիկ կ'ապրէին բոլորովին հանդարտ եւ անխռով՝ միտքով եւ սիրտով, ներկայ հազարամէկ կաշկանդումները, անվստահութիւնը, անբարոյութիւնը, կիրքը, անարդարութիւնը, ատելութիւնը, նախանձը, գոյութիւն չունէին երբեք: Ասոնց տեղ, կը տիրէր միայն Սէրը, որ մարդոց խաղաղ եւ երկար ապրելու միակ ազդակն էր, որ դժբախտաբար գրեթէ գոյութիւն չունի ան այսօր ներկայ մարդկութեան մէջ:

Ներկայիս կ'ապրինք այնպիսի դարու մը մէջ, ուր ամէն ինչ կը սուրայ. ամէն մարդ վագրի մը ետեւէն է ինկած, միշտ մտածկոտ եւ կասկածոտ է ան. չի յափշտակուելու, չ'ոտնակոխուելու վախով իր նմաններէն. ուղեղը միշտ կը գործէ իր իրաւունքներուն պաշտպանութեան եղանակ մը գտնելուն վրայ: Բնական է որ, այսպիսի տանջանքի, խռովքի եւ մշտատեւ պայքարի դատապարտուած ֆիզիքական կագմութիւն մը, շատ չապրիր եւ հետեւաբար չունճանար: Մինչդեռ նախնական շրջաններուն մարդիկ կ'ապրէին ճիշդ ասօր հակառակը, եւ հետեւաբար թէ՛ երկար կ'ապրէին եւ թէ՛ խոշորակազմ կ'ըլլային:

Այս հակապատկերին ալ պատճառը, ուրիշ բան չէ, եթէ ոչ, տարբեր տարբեր կրօններու գոյութիւնը: Հետեւաբար, բովանդակ աշխարհի վրայ պէտք է տիրէ, միայն մէկ կրօնք, որ է Աստուածապաշտութիւն:

Եթէ ազգերու միջեւ ոեւէ խտրութիւն չզննք, ինչպէս ըսինք վերը, եւ սիրենք զանոնք եղբայրական անկեղծ սիրով, այսինքն, եթէ ազգեր առանց խտրութեան, սիրեն զիրար անկեղծօրէն, նաեւ ճանչնան միմիայն մէկ ոյժ մը, որ է Աստուած, այն ատեն վստահ կրնանք ըլլալ թէ, նախկին շրջաններու խա-

ղաղութիւնը եւ երջանկութիւնը պիտի կրնանք վայելի:

Ուստի, եզրակացնելով մեր խօսքը, կ'ըսենք. ճանչնալ միայն մէկ ոյժ, այսինքն՝ Աստուած. զիրար սիրել անկեղծօրէն. առանց ազգի խտրութեան եւ, հպատակիլ կառավարութեանց արդար օրէնքներուն:

VISION DIVINE

Le 20 Décembre 1934, en me réveillant vers 4 heures du matin, je fus réellement surpris en voyant devant moi, debout, Dieu même créateur de l'univers.

Il est vrai qu'il m'avait paru avant deux ans environ, mais croyant que c'était un rêve, je n'avais retenu les paroles qu'il m'avait adressées en leur totalité.

Cette apparence spirituelle avait la même mine que celle qui m'avait parlé avant deux ans et employait les mêmes mots, expressions et ton impératif. Sa physionomie ne peut être comparée à nulle autre, c'est une apparence extraordinaire et virile mais d'un air joyeux et impressionnant. Elle parlait doucement mais d'une voix imposante et sa conversation, qui a duré plus que la fois passée, portait sur l'humanité actuelle qui suit le faux chemin.

C'est par les mots «Je suis le Dieu adoré et aimé par toi» qu'il commença son oracle d'un ton si a'trayant, si bon et si émouvant que je veux et désire jusqu'à ce jour l'entendre de nouveau et contempler surtout son visage.

«Je suis le Dieu adoré par toi, dit-il ensuite; je sais que tu veux m'écouter au sujet de la dépravation des mœurs de l'humanité, si cor-

rompue et si dénaturée, qui se permet d'exploiter même mon nom.

Au début, lorsque j'ai créé ce monde, l'être humain, à qui j'ai donné la vie, était bon; mais il a perdu graduellement cette vertu en se livrant à la passion et en s'attachant à la matière c'est-à-dire, à l'argent qu'il a adoré et ainsi m'a oublié.

Naturellement s'il retourne de son faux chemin et suit la voie par moi tracée je le pardonnerai et le récompenserai».

Voilà comment il m'a parlé pendant des longues heures; mais comme déjà avancé, je m'étais si pris de son existence, qu'il m'était à peine possible de suivre ses paroles et les oracles qu'il prononçait pour l'humanité.

«J'ai créé, dit-il de nouveau, les êtres humains égaux et leur ai donné la capacité et la force de se gouverner et de s'aimer; mais, ils ont oublié le précepte de m'obéir et au lieu de ce faire, ils se sont éloignés de ma voie pour se livrer aux mœurs et aux caractères vilains, pourtant s'ils n'auraient agi de la sorte, ils auraient pu jouir non seulement de mes grâces mais de bonheur éternel dans le Royaume des Cieux.

Le mot démon, qui n'a jamais existé et qui a pris naissance dans l'esprit de l'être humain, n'est qu'une machination de la part des coquins qui ont voulu effrayer la misérable hu-

manité par une force invisible pour pouvoir la dominer».

Tandis que j'écoutais ces mots tout confus et émotionné, il continua à dire d'une voie effrayante:

«Je dis à l'humanité que c'est moi qui ai créé le monde et l'homme, établi les règles et les lois et personne autre que moi n'a le droit de juger.

Toutes ces personnes comme Moïse, Jésus de Nazareth, Mohamet et autres, qui ont prêché ma voie à l'humanité, n'étaient jamais des dieux mais des moraliseurs que j'ai aimés. Pour ce, je te dis encore une fois que je suis le seul maître de ce monde et aucun autre que moi n'a le droit de parler ou d'ordonner comme Dieu.

Oui, les hommes peuvent être bons, vertueux et des craignant Dieu; mais cela ne veut pas dire qu'ils peuvent m'égaliser ou se mêler de mes qualités divines.

Ecoute encore ce dernier mot: Moi je n'ai et ne peux avoir d'enfant - Un troupeau et un seul pasteur - Dieu est unique - J'ai créé les êtres humains égaux et sont tous mes enfants.

Retiens bien ce que je t'ai dit et répande - le dans le monde.

Il est vrai que tu auras des difficultés et des ennuis; mais c'est moi qui te guiderai comme j'ai fait de Moïse, Jésus, Mahomet et autres qui croyaient en Moi,

Je te recommande de poser cette question à l'humanité :

L'homme pourra -t- il vivre si Je le prive de l'air ou de l'eau ou si encore je devie d'un brin la direction de la terre ?

Naturellement non.

Aussi, que l'humanité sache bien que nulle personne, savant ou philosophe, ne peut lutter contre ma puissance. Toutes les inventions faites jusqu'ici ou à faire ne sont que des atômes de mes créations et sont ou seront découvertes de cette terre par moi créée. »

Je ne saurai dire combien de temps a duré cette conversation et lorsque je me suis revenu en moi-même il n'y avait personne près de moi. Je suis resté longtemps dans mon lit impressionné de cette vision dans laquelle j'avais vu le Créateur même. Aussi j'ai raconté de suite ce fait unique dans son genre aux membres de ma famille et l'ai pris ensuite en écrit.

En publiant cette vision qui d'ailleurs n'impose rien de nouveau, je n'ai nullement l'intention d'établir une nouvelle doctrine ou religion; je veux simplement faire comprendre que l'humanité a tout-à-fait devié de la voie divine, s'est livrée à la passion et s'est attachée à la matière.

Dans ces conditions, je tiens à faire concevoir au public que :

1°) Il ne faut croire qu'à une seule puissance qui est la puissance divine comme au début lors de la création du monde.

2°) Ne mettre jamais de distinction entre les

nations et qu'il faut les aimer toutes sincèrement et d'un amour fraternel.

Je pense que si ces deux principes fondamentaux seraient continuellement suivis, la paix voulue règnera sur tout l'univers et tous immortalités, tromperie, fiction, vexation et crimes seront éliminés.

Quant aux mots "Un troupeau et un seul pasteur", leur sens purement religieux est que: L'autorité suprême c'est-à-dire, Dieu est unique. Venant aux autorités mondaines qui, comme nous le savons, sont les gouvernements; elles doivent toujours et sans distinction juger équitablement leur peuple qui à leur tour doivent respecter les lois imposées.

Aujourd'hui c'est la dépravation qui règne dans le monde; hommes, frères, nations se déchiquettent les uns les autres et pas un signe d'espoir de reconnaître la vérité.

Le simple oracle "Aime Dieu comme toi-même", qui nous a été imposé pour aimer le Très-Haut a été oublié; l'humanité s'est attaché au métal et pour l'avoir elle s'est portée à la haine.

Là où le métal existe, il y a la haine et là où il y a haine il y a victime.

Que faudrait-il faire pour sauver l'humanité de ces deux maux principaux?

Il faut une véritable croyance.

Nombreuses sont les doctrines et il est naturel que chaque partisan admet et répand sa parole comme étant la pure vérité; mais malgré les milliers d'années qui se sont écoulées, aucun n'a pu indiquer le véritable chemin. Le Catholicisme, l'Orthodoxie, le

Protestantisme, l'Islamisme et le Judaïsme n'ont pu faire adapter à l'humanité le principe de s'aimer.

Qu'on se prononce contre nous comme on veut, c'est le chemin divin que nous traçons et savons que nous prêchons la vérité.

Il est vrai que l'humanité a encore beaucoup de chose à savoir, mais nous nous réservons pour le moment de les lui fournir et limitons étroitement le chemin qu'elle doit suivre par ces mots:

L'humanité doit connaître que le monde est une grâce à lui accordée par Dieu et qu'elle doit suivre la voie divine ni plus ni moins.

D'après les traditions religieuses la création du monde date depuis 7 à 8 mille ans; tandis que scientifiquement il n'est pas ainsi, elle date depuis des millions d'années. Aussi, par rapport au précité, les doctrines existantes, comme le judaïsme, le christianisme et l'islamisme, qui ont pris naissance respectivement depuis 5700 ans environ, 1936 ans et 1315 ans (années civiles) ne sont que nouvellement établies.

Avant ces religions; l'humanité, n'ayant une doctrine précise, était et resta pendant longtemps idolâtre, mais avant l'idolâtrie elle croyait en Dieu, jouissait d'une vie tranquille et pieuse et s'aimaient les uns les autres d'un amour fraternel.

Par leur constitution physique, les hommes étaient des géants et vivaient longtemps de sorte que les humains actuels ne sont que des nains près d'eux soit par leur constitution soit par leur âge.

Il est certain que nous voudrions savoir la cause de cette grande différence qui pourtant est très simple.

Dans ces temps primitifs les conditions de la vie différaient totalement de celles d'aujourd'hui; les hommes menaient une vie tranquille de coeur et d'esprit; les multiples liens, la méfiance, l'immoralité, la passion, l'injustice, la haine, la jalousie etc. n'existaient point, l'amour les remplaçait; l'amour l'unique agent de la vie longue et tranquille. Malheureusement cet amour n'a presque de trace aujourd'hui.

Nous vivons dans un temps où tout va à galop chacun court pensif et méfiant, craignant d'être dérobé ou piétiné par ses ressemblants; son esprit fonctionne perpétuellement pour la sauvegarde de ses droits. Il est naturel que pareille constitution physique condamnée à des tourmentations. émotion et lutte continue ne peut s'accroître ni vivre longtemps.

Ce contraste provient de l'existence des différentes croyances et c'est pourquoi il faut que le monde soit dirigé par une seule religion qui est l'adoration de Dieu.

Comme déjà avancé, si nous ne mettons de différence entre les nations et les aimons sincèrement et fraternellement ou encore mieux si les nations sans distinction s'aiment et croient à une seule puissance, la puissance divine, l'humanité pourra sûrement jouir des bonheurs et tranquillité primitifs.

En résumé, disons encore une fois que :

Il faut connaître une seule puissance c'est-à-dire Dieu. S'aimer sincèrement sans distinction de nations et obéir les lois équitables imposées par les gouvernements.

2025

12.
Adresse :

D. PARTOGHIAN

13, Ave. Fouad Ier,

Le Caire.

<< Ազգային գրադարան

NL0029083

